

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2015. január 6.
(kedd)

Földvári Tibor

CSEKÉLYKE KEZDET

Lekció: Máté 28,16-20

Alapige: Máté 28,16

A tizenegy tanítvány pedig elméne Galileába, a hegyre, ahová Jézus rendelte őket.

Imádkozzunk!

Magasztalunk azért, mennyei Atyánk, téged, hogy egész héten – így ma este is – a te igéd vezethet bennünket, az Úr Jézussal találkozhatunk Szentlelked és igéd által. Köszönjük, hogy buzdítani akarsz, bátorítani, vagy ha kell, a missziói szolgálatban megfáradottakként erősíteni, vigasztalni. Kérünk arra téged, hogy mindegyik gyülekezetben, ahol testvéreink együtt vannak így ma, áldd meg a te igédet, nekünk is. Add, Urunk, hogy az ismerős történet is hadd lehessen új üzenetté. Kérünk, hogy amit mondasz, merjük hinni, merjünk aszerint élni. Hadd láthassuk az Úr Jézus személyét ma is nagynak, hatalmasnak, kegyelmesnek. Hadd lássuk a mi Megtartónkat őbenne. Atyánk, az ő nevéért hallgasd meg könyörgésünket!

Ámen.

Igehirdetés

Az imahetünk témája a misszió. Az alapige témája pedig címe: *Csekélyke kezdet*. Hadd mondjam meg őszintén, kicsit bajban voltam ezzel, mert az Úr Jézusról kell beszélni, a misszió kapcsán is, és azért az Úr Jézusról nem illik úgy beszélni, hogy csekélyke, hiszen hatalmas megtartó, szabadító, és itt is a dicsőséges, feltámadott Úr van előttünk. Ha viszont az emberi tényezőket nézzük, illetve azokat a körülményeket, amiben az Úr Jézus tanítványainak az ő nevében, az ő felhatalmazásával Jézusról kell bizonyágot tenni, akkor mégis csak helye van ennek a címnek, kifejezésnek, hogy *Csekélyke kezdet*. De szeretném leszögezni rögtön az elején, hogy semmiképpen nem szeretnék mindenkit arra bátorítani, hogy lássuk, hogy milyen csekélyke a kezdet, féljünk, ijedjünk meg és akkor inkább ne is menjünk sehova misszióba, hanem érezzük át annak a valóságát, hogy még a csekélyke kezdet is hogyan mutat a hatalmas Úrra, aki a misszió Ura és akinek a követésében tanítványokként mi is szolgálhatunk.

A gyülekezetünkben tegnap este arról volt szó, hogy miről kell a misszióban szolgálni, illetve kiről kell szolgálni. Ma az a kérdés: mit takar ez a bibliai kijelentés, még a missziói parancs elhangzása előtti történeti mozzanat: „A tizenegy tanítvány pedig elméne Galileába, a hegyre, ahová Jézus rendelte őket.”

A misszióba induló egyház nehézségeiről, gyengeségeiről javasolta a bibliai témát összeállító lelkipásztor testvérünk az üzenet kifejtését. A misszióba induló egyház nehézségei, gyengeségei. És hogyha a nehézséget és a gyengeséget újra kimondom, akkor rögtön észrevehetjük, hogy milyen érdekes, hogy nem tizenkét tanítvány, hanem tizenegy szerepel. Tehát már maga a szám jelzi, hogy elég csekély. Amikor először misszióba küldte az Úr Jézus a tanítványokat, akkor tizenketten voltak. Kettesével. Ha most kettesével küldte volna őket, valamelyiküknek nem maradt volna társa, hiszen csak tizenegyen vannak. Tehát maga a szám is jelzi, hogy olyan kevesen vannak.

Aztán az a kifejezés is, hogy „Galileába, a hegyre”, ahová Jézus rendelte őket. Galilea. Nem Jeruzsálem, nem Júda, júdeai kifejezés. Hiszen a főváros, ahol minden zajlik, történik, ahol a nagy dolgok történtek Jézussal is tulajdonképpen, hiszen végbevitte a megváltást. Galilea pedig – emlékszünk, épp a Máté evangéliumából kiderül – a lenézett vidék, a pogányok Galileája. A zsidók számára mindenképpen megvetett. És ha ezt nézzük, ennek a lelki valóságát, hogy Jézust is egész földi élete során, azután a Cselekedetek könyvében látjuk majd, hogy az övéit is mindvégig az a fajta galileai, megvetett jelző jellemezte. Úgyhogy a csekélyke kezdet a misszióba induló egyház nehézségei, gyengeségei akár néha látható valóban abban, hogy mennyien vannak az Úr Jézus tanítványai egyáltalán, hogyan viszonyulnak a Jézus követőikhez, tanítványaihoz, a misszióhoz azok, akik közé megyünk. Még nem indultunk el, itt még nem hangzik el a missziói parancs. Az üzenet személyessé tételében hadd emeljem ki: még el se indultunk sehova, csak fölmérjük a helyzetet, hogy hova is küld Jézus, mert ezen van a hangsúly.

Azt fogjuk ma megvizsgálni tehát, hogy hogyan mutat a hatalmas megtartó Úrra, a misszió Urára az ő tanítványainak, az ő népének a misszióba indulása is már. Amikor még lehet, hogy el se kezdődött a missziói parancsnak való engedelmisségünk, de már látjuk az Urat, akit készülünk vinni. Hadd legyen Jézus naggyá. Kinek láthatja magát a misszió során is az ő egyháza, az ő népe – közösségben vagy egyénként –, milyennek látjuk az Urat.

Az első gondolatban: a misszió indulása, körülményei is az Úrral, az Úr szerint. A misszió indulása, körülményei is az Úrral, az Úr szerint. Emlékszünk, hogy a feláradás napján hol is találkoztak Jézussal először a tanítványai? Mert nem Galileában...! Jeruzsálemben. Különösen János evangéliumából derül ki. Láthatták az Urat. Tamás is Jeruzsálemben látta az Urat. És ez olyan természetes, hogy a híres fővárosban, ahol majd esetleg megalakíthatja az Úr Jézus azt a dicsőséges izraeli birodalmat, amire – emlékszünk – rá is kérdeztek majd a mennybemenetelek, hogy Uram, avagy most készülsz helyreállítani az országot Izraelnek? Micsoda missziói távlat! Hatalmas, dicső izraeli királyság, a tanítványok, tizenegyen persze, de mégis csak az Úrral, jeruzsálemi központtal. Mindenki meg fog a végén majd térni. S Jézus Jeruzsálemben mutatta meg magát először a tanítványoknak.

Valamiért mégis Galileában is akart velük találkozni, és ahogy látjuk, mindenképpen a missziói parancsot Galileában akarta nekik elmondani. Rögtön megint hadd tegyem hozzá, – most elég sok az Úr Jézus életével kapcsolatos bibliaismereti kérdés jön elénk –, hogy a mennybemenetelek is emlékszünk, mondta a tanítvá-

nyoknak azután a nagy kérdésük után, hogy akkor most lesz a hatalmas királyság, hogy vesztek erőt és lesztek nekem tanúim, a Szentlélek eljön majd rátok. Ott is benne van a misszió a mennybemenetele történeti napján. Az ott Jeruzsálemben volt, ott is ott a misszió, a bátorítás és a vigasztalás evangéliuma. A mostani missziói parancs pedig valamiért Jézus akarata szerint Galileában. Ezért is szerettem volna az elején kiemelni, hogy a lenézett, a megvetett vidéken.

Az is tovább érzékelteti Jézusnak a gondolatait, – mert én már rögtön rátértem arra, hogy milyennek lássuk az Urat, ha látjuk is esetleg a csekélyke szónak a negatív kicsengését az életünkben. – Emlékszünk, hogy az asszonyoknak ott a feltámadás hajnalán – vagy már reggelén talán, ha fölkel a nap – azt mondta az angyal, hogy mondjátok meg a tanítványainak, hogy menjenek Galileába. Föl is olvasom, mert hát itt van a 28. részben, 7. vers: „És menjetek gyorsan és mondjátok meg az ő tanítványainak, hogy feltámadott a halálból; és ímé elöttetek megy Galileába; ott meglátjátok őt, ímé megmondottam néktek.” Mikor is mondta meg nekik, hogy majd Galileában megláttok engem, elöttetek megyek? Azt meg a 26. részből tudjuk, a 26. rész 32. versében az Úr Jézus kereszthalála előtt nagycsütörtök estéjén beszél Jézus. Ezt olvassuk itt: „De föltámadásom után elöttetek megyek majd Galileába.” Előtte meg azt a szomorú igazságot mondja el a 31. vers szerint Jézus: „Akkor monda nekik Jézus: Mindnyájan ezen az éjszakán megbotránkoztok én bennem. Mert meg van írva: Megverem a pásztort, és elszélednek a nyájnak juhái. De feltámadásom után elöttetek megyek Galileába.” Tehát meg is ígérte Jézus, amit aztán az angyal, az asszonyok üzenetén keresztül ki is emel számukra: gyorsan és ezt mondjátok. Tehát fontos dolgokat akar majd Galileában a tanítványokkal Jézus.

Ha viszont azt nézzük az üzenetben, hogy csekélyke kezdet, hol végezzük a missziót, hol kapták a missziói parancsot, akkor azt látjuk, hogy a lenézett vidék. Megint Máté evangéliumában olvassuk azt, hogy Jézus azért kapta a Názáreti nevet, mert az egész ószövetségi kijelentés próféciái szempontjából hirdetni akarta Isten, hogy megvetett, lenézett. A *názáreti* kifejezés ezt jelenti. Nátánáel – János evangéliuma 1. rész – ezért mondja Andrásnak: Názáretből származhat-e jó? Gyere magad lásd meg! – mondja Fülöp. Názáret kifejezetten lenézett, megvetett még a nagyon komoly istenfélő Nátánáel is úgy érzi, hogy hát onnan hogy jöhetne jó?

A Galilea vidéke megvetettségre pedig a János evangéliuma 7. részében van többször is utalás. Ők a tanulatlanok, a tudatlanok, ráadásul ha zsidók is, de egy csomó pogány veszi körül őket, kizárt, hogy ők kultuszi szempontból szentek lennének, tehát a megvetett, a lenézett emberek, akik azon a vidéken laknak, amely ügy arról a vidékről indul, az kizárt, hogy bármilyen hatalommal bírna vagy bármilyen jelentőséggel bírna.

Természetesen, hogyha Jézus, az a bizonyos Názáreti, jó, legyen Názáreti, hogyha olyan dicsőséges Messiásként jött volna és lett volna, akkor nyugodtan jöjjön, akkor valósítsa meg a hatalmas álmunkat. De a Názáreti Jézus senkinek nem kell, még akkor se, ha még feltámadottként hirdetik majd meg. Lásd a Máté evangéliuma utolsó részében a missziói parancsot megelőzően mit is olvasunk? Hogy az öröket hogyan fizetik le, hogy mondják el azt a nagy örömhírt, hogy ellopták Jézust. Most bocsánat, hogy az örömhír szót használtam, de a Jézus ellenségeinek, azoknak, akikhez majd a tanítványoknak is menni kellett – majd a világot is hadd emeljem ki –, tehát nemcsak a zsidóknak, de a pogányoknak, a görögöknek is az az örömhír, hogyha Jézus nem támadt föl. Nem is halt meg, nem is létezik. Bárcsak ez lenne az egy-

háznak a missziói örömhíre, hogy nem kell tartani semmitől, nem igaz semmi, ami a Bibliában le van írva, az egész Jézus-kérdés egy nagy hazugság – a világ erre vágyna.

És ha képviselik az övéi azt, amit az Úr parancsként adott – csak erről most nekem nem kell beszélni, de tegnap is hallottuk –, akkor gyűlöletesek lesznek a misszió képviselői. Nem kell az a tanítvány, nem kell az a hívő ember vagy közösség, aki a Názáreti Jézust hirdeti, a megfeszített és feltámadott Krisztust. Az a galileai – negatív jelzővel. A hazug hír sokkal érdekesebb, sokkal hihetőbb, vágyottabb. Csekélyke kezdet tehát. A galileai helyszín semmiképpen nem pozitívum a Jézust nem ismerők körében.

És a tanítványokat? – ha picit átgondoljuk, hogy ők kik is, akkor újra kiemelem a tizenegyes számot – már eggyel kevesebben vannak –, kicsoda ez a Jézus, aki három évig az egyik követőjével együtt tölti az életét, együtt alszanak – emlékszünk, a mester és a tanítvány kapcsolat teljes életközösséget jelentett –, hát ki ez a Jézus, ha a tanítványa, az a bizonyos Iskáriótes Júdás, aki – hallottuk előző este –, az a bizonyos terroristaszerű. Mire képes Jézus? Egyáltalán mit tud elvégezni ez a Jézus, hogy ha még a saját tanítványát se tudta igazán maga mellett tartani? Ki lehet ez a Jézus, hogyha az Iskáriótes Júdás úgy viselkedett, ahogy? Vagy ki az a Jézus, akinek az egyik tanítványa megtagadta rögtön, ott a legfontosabb pillanatban? Pedig meg is mondta neki előre Jézus, hogy mit fog majd tenni. A tizenegy tanítvány – ha őket nézzük –, ők tesznek bizonyosságot a feltámadott Krisztusról? Megint hadd mondjam a Máté 26,31-ből, Jézus ugye azt mondta: megverem a pásztort, elszélednek a nyájnak juhjai. Olyan valakik lesznek majd a misszió nagy hirnökei tanítványokként, akik megijedtek, amikor vállalni kellett volna a Mesterrel a szenvedést is, akár. Meg egyáltalán juhok.

Szóval akik kapják a missziói parancsot majd, azok az Úr Jézuséi. De ha csak őket néznénk, akkor még Jézust is negatívnak látnánk. Ha viszont Krisztusra nézve nézzük őket, akkor minden megváltozik. Olyan szép, hogy ott a Máté 26-ban hallottuk: ahogy meg van írva. Az a Jézus annak a dicsőséges Istennek, a mennyei Atyának az egyszülött Fia, aki megíratta az Ószövetségben, hogy még az ő tanítványai is hogyan fogják majd őt elhagyni. Mert amikor a megváltó műt végbe kellett vinnie, akkor neki teljesen egyedül kellett maradnia. És ha Jézust nézzük, akkor azt látjuk, hogy hiába vannak csak tizenegyen, de ők tanítványok. És hiába vannak Galileában, kiderül, hogy korábban is már Galileában elküldte az Úr őket a missziói küldetésbe.

Emlékszünk, hogy hogy mondta Jézus a tanítványoknak? Ezt már én kérdeztem a gyülekezetben itt a szószéken, de most hadd kérdezzem újra rosszul. Úgy mondta Jézus nekik, hogy elküldelek benneteket mint farkasokat a juhok közé? Ugye fordítva. Ilyen szempontból hadd mondjam újra: elszélednek a nyájnak juhjai, megverem a pásztort és elszélednek a nyájnak juhjai, de a tanítvány – ha Jézusra nézünk – mégis csak az a juhocska, akivel kapcsolatban Jézus mondja: én elküldelek benneteket mint juhokat a farkasok közé. Mert lehet, hogy nem álltatok ki mellettem, amikor kellett volna, de akkor is képesek lesztek majd az én juhaimként a farkasok között a helyeteken lenni.

Ha a mostani időnkben is magadra nézel vagy magamra nézek vagy magunkra nézünk, és azt látjuk, hogy csak tizenegyen vagyunk...! Bár megjegyzem, hogy amikor a Magyar Néphadseregbe – akkor még Néphadsereg volt –, 1989. augusztusában be kellett vonulni a Magyar Néphadsereg katonájaként és teológus előfelvételiként, akkor azért nagyon összeszorult a szívem, hogy én ott hogy fogok misszióba lenni,

mert egy, max. kettő, három teológustársammal lehetünk majd egy körletben... És már mondtam, hogy Bibliát nem lehetett bevinni, meg ott nem volt szabad Jézusról beszélni nyíltan. Én tényleg összeszorult szívvel vonultam be katonának, hogy mi lesz itt velem, mert valahogy azért ott is képviselni kéne az Úr Jézust, akit szerettem már akkor is, de ha arra gondoltam, hogy én ki vagyok meg mennyien vagyok... És ott nem volt az nagy bátorítás nekem, hogy Isten és én, mi vagyunk a többség, mert azért a néphadsereg katonájaként inkább azt mondanánk, hogy én és hát ha az Úr is ott van velem, akkor talán többség.

Tehát csak tizenegyen. De ha Jézusra nézünk, akkor tizenegy plusz...? Nem a plusz egy, hanem a tizenegy juhocska plusz a pásztor. Hogy mondta az angyal ott az asszonyoknak? Tehát a feltámadás ténye melletti örömhíradalék, már óriási hír az, hogy feltámadott az Úr, az adalék, a ráadás ez volt: menjetek gyorsan és mondjátok meg az ő tanítványainak – mondja az angyali üzenet –, hogy feltámadott a halálból, és ímé (itt az ímé szócska, tehát jelzi, hogy ez most nagyon fontos, ami most jön), és ímé előttetek megy Galileába, ott meglátjátok őt, íme megmondtam nektek.

Tehát a csekélyke kezdetnél azt látjuk, hogy ímé megy előttük ez a dicsőséges Úr Galileába. Még meg se kapták a missziói parancsot, még sehova nem mentünk miszsióba, én még csak a katonai behívót kaptam meg és végiggondolom azt, hogy vajon mi vár ott rám. De ha Jézusra nézek, akkor azt látom, hogy ímé előttetek megy Galileába. Benne van az, hogy ezért lehet vele ott találkozni. De ez az előttetek megy annyira kedves kifejezés. Hogy nem az lesz, hogy menjetek Galileába és várjatok rá, amíg majd végre megérkezik nagy nehezen, hanem ő megy mint pásztor. A pásztor mindig előtte megy a nyájnak egyébként. Most itt nem nyáj és a pásztor gondolat van a bibliai igében, de a szó miatt mégis hadd emeljem ki: hogyha Jézus juhokként küldi a farkasok közé az övéit, akkor amit itt a missziói parancs előtt olvasunk, hogy előttetek megy Galileába, Galileába rendelte a tanítványokat, ahol megláthatták őt, akkor majd a missziói küldetés teljesítése során is igaz lesz, hogy előttünk megy és ott van velünk. Egyébként ezt meg is ígérte, hallottuk az utolsó versben.

Tehát ha a tanítvány, a tizenegy látja a plusz egyet, akkor az a pásztor. És akkor lehet, hogy a galileai lenézettséget gondoló és érző világ, ahova bennünket is küld az Úr a misszióba – visszacsatolok most a lelki értelme üzenetéhez a *galileai* kifejezésnek vagy a *názáretinek*: lenézett vagy, megvetett vagy, semmibe vesznek, hogyha Jézust akarod képviselni a családban, a házasságban, a munkahelyen, az iskolában. Sajnos azt kell mondani, hogy bizony vannak olyan egyházi közösségek, akár a református egyházunkban is, ahol nem sokra tartják Jézust. Istenről lehet beszélni meg reformátusságról meg Kálvinról, de Jézusról azért ne annyira.

Lehet, hogy megvetett és lenézett valaki, de a Jó Pásztor követőjeként láthatja a Jó Pásztor szemével azokat, akik megvetik és lenézik. A csekélyke kezdet azt hirdeti, hogy akkor csodálkozzunk, hogyha a világ, a hitben még nem járók nagy szeretettel fogadnak. Ez legfeljebb kegyelmi idő lehet. Akkor csodálkozzunk, hogyha azonnal megtérnek azok, akiknek hirdetjük az ígét, mert az Istennek a hatalmas kegyelmét igazolja. Mert a világ, ahova küldi Jézus az övéit majd, az elveszettek, a Krisztus, a pásztor nélküli nyáj szerű emberek.

Az Onézimosz ifjúsági csoportban vasárnap az Efézusi levél 2. részével foglalkoztunk – végigveszik ezt a bibliai levelet –, és olyan hálás voltam az Úrnak, hogy éppen ebben a szakaszban volt leírva, leírva ez a drága mondat: „annakokáért emlékezzetek meg arról, hogy egykor ti a testben pogányok, akiket körülmetéletlen-

ségnek nevezett, amaz úgynevezett a testen kézzel megcsinált körülmetélkedés, hogy ti, mondom, abban az időben Krisztus nélkül valók voltatok, Izrael társaságától idegenek, az ígélet szövetségeitől távol valók, reménységetek nem volt, és Isten nélkül valók voltatok e világon.” Krisztus nélkül, Isten nélkül, reménység nélkül, az ígélet szövetségeitől távol valók. Izrael társaságától idegen pedig azt jelenti, hogy az ószövetségi időszak szempontjából semmi közük nem volt az Úr népéhez. Ilyenek azok, akik közé majd küldi Jézus az övéit, hogy menjetek el.

Tehát a tanítvány már, amikor ott van a missziói küldetés kezdeténél, és lehet, hogy igazul, talán még fél is, hogy jaj mi lesz, de ha Jézusra néz, akkor az ő szemével kezdi látni még azokat is, akik miatt fél talán. Ezt nekem innen könnyű most így kimondani szavakban, átélni sokkal nehezebb. És ezért még azt hadd jegyezzem meg, hogy a Máté evangéliuma 9. része végén azt olvassuk, hogy Jézus mielőtt kiküldte volna a tizenkettőt, hogyan is érzett, mit is gondolt: felnézett és látta a sokaságot, akkor és ott Izrael népe tagjai voltak elsősorban, lehet, hogy néhány pogány is volt talán közöttük, de akkor ott Izrael népe tagjai, és emlékszünk, hogy hogyan látta őket: pásztor nélküli nyáj. És akkor mondta, hogy kérjétek az aratás Urát, hogy küldjön munkásokat. Aztán küldi a tizenkettőt. Jézus tehát, akinek a szemével láthatom – mielőtt bárhova elindulnék –, az elveszettet, ezért már nem a megvetőt, a lenézőt látom, hanem akinek szüksége van Jézusra, az evangéliumra, azért megyek misszióba.

Jézus előtte megy az övéinek. Ez majd igaz lesz a missziói küldetésben is, mert Jézus rendeletére mentek Galileába, a hegyre. Jézus magához hívta őket tulajdonképpen. Gyertek és majd ott találkozunk. Először mindig magához hív, hogy aztán küldhessen ki. Ugyanez jellemezte az első kiküldést is. Márk evangéliuma 3. rész: magához hívta, hogy vele legyenek és küldi ki őket. És ez a Jézus a meghalt, de sajnós – most mondom a világ szempontjából! – feltámadt Jézus. Bárcsak nem támadt volna föl Jézus, nem? Akkor hazug lett volna, akkor nem lenne igaz semmi, amit ő mondott, akkor nem kellene félni a haláltól, az ítélettől, akkor nem kellene foglalkozni Istennel, akkor boldog lehetne az egész világ. Lehetne Isten nélkül, Krisztus nélkül boldogan élni a földön. Csakhogy Jézus föltámadt. Nem csak meghalt, hanem föl is támadt, és így végzett el mindent. A hírvivők, az örök a hazug hírt vitték, ami nagy boldogsággal töltötte volna el a zsidó vezetőket is és az egész világot szinte biztos.

De micsoda boldogság, amikor valaki felismeri az igazi hírt, az örömhírt! A meghalt, de feltámadott Jézust, mert mennek az övéi, a tanítványok és hirdetik az ígét. Akkor már hiába az örök nagy meséje, akkor már az Úr Jézus örömhíre, az órála szóló örömhír a győztes, akármilyen csekély is a kezdet, akármilyen csekély is a létszáma azoknak, akik merik vállalni a tanítványságot, a missziót.

A misszió eszközeiről azért röviden, mert a következő versek alapján majd a tanítványokról még lesz szó bővebben. A misszió eszközei is az Úrral és az Úr szerint, de most csak érintőlegesen az üzenet szempontjából. Fontos itt újra, hogy a tizenegy kapta a küldetést. Azután pedig mindenki, aki az Úr Jézusé és ez nem kérdés. Itt a tizenegy. De nem a tizenegyes számon van már a hangsúly, hanem hogy a tanítványok. Azt mondta a folytatásban Jézus, hogy tegyetek tanítványokká minden népet, de ezt azért mondhatja nekik, mert ők már tanítványok vagy még mindig tanítványok.

Nem az a kérdés, hogy milyenek – félnek, rettegnek, megtagadták az Urat, alkalmatlanok abszolút a küldetés teljesítésére, mindenki más jobb lenne, mint ők –,

az a kérdés, hogy kik. Jézushoz tartozó tanítványok. Ők, akik eddig is követték Jézust és ezután is követik. Galileában kapták az első küldetést is, ezért amikor Galileába megkapják ezt a missziói parancsot, akkor emlékezhetnek arra, ami az első küldetéskor is jellemző volt az Úrral kapcsolatban és mi is emlékezzünk most arra (a Máté evangéliuma 10. rész), Jézus például beszélt a hajszálak számáról, hogy még az is számon van tartva, mikor mentek a misszióba, meg arról is beszélt, amikor visszajöttek: ne azon örüljétek, hogy engedtek nektek még az ördögi lelkek is akár, hanem azon örüljétek, hogy fel van írva a nevetek a mennyben.

Jézus tehát, amikor ezt a kifejezést olvassuk, hogy a tanítványait rendelte Galileába és majd megkapják a missziói parancsot, kiderül, hogy Jézus tényleg annyira önmagára akar mutatni, meg a vele való kapcsolat valóságára. Tehát már nem is azt kell nézni most a missziói parancs szempontjából, mit kell csinálni, hanem hogy ki az, akihez egyáltalán tartozva valamit vagy bármit is tehetek az ő akarataképpen. Akár még hitetlenkedők is lehetnek a tanítványok, mint Tamás például – még a feltámadásban sem tudott nagyon hinni –, de amikor Galileában van, és majd megismeri az Úr Jézust ott is, kapja ő is a parancsot.

Az Úréi tehát a tanítványok, akinek nagy célja van velük: menteni akarja az elveszetteket. Nem a tanítványokat. Ők már megmentettek, nektek a nevetek fel van írva a mennyben. Most foglalkozni akarok általatok azokkal, akikhez küldelek benneteket. Még nem indított el, csak a kezdet azt jelenti, a csekélyke kezdet, hogy elmondja, hogy kikhez. És lehet, hogy minket majd nem 30 ezres tömeg fog hallgatni, amikor misszióba megyünk és hirdetjük az igét. Azért lehet, hogy a mai világban még a facebookon is esetleg valakinek az arca megjelenik, hogy 10, 30, 50 ezer embernek hirdette az igét és 100 ezren megtértek. Ez nagy hírnevet jelentene. De a tanítványok volt, amikor csak egy valakihez mentek. Az Úrral való életközösségekben kapják meg a parancsban majd azt, hogy kik azok, akikhez menjenek és hirdessék. Nem ők döntenek el – hallottuk tegnap is –, nem ők döntenek el.

Az Úr követésében a nyáj a pásztort követve a misszióban is ugyanúgy marad pásztort követő nyáj, csak közben dolgozik is valamit. És ezért kedves, hogy a Szentlélek erejével. Vesztek erőt, miután a Szentlélek eljön rátok. Galileában hangzott el az is, hogy veletek vagyok a világ végezetéig. Lehet, hogy megvetettek lesztek, de akkor is azt nézzétek, hogy az enyéim vagytok. Azért vagytok megvetettek, lenézettek, mert én is megvetett, lenézett voltam, de majd figyeljétek meg, hogy mit csinál az a másik, aki most megvet téged, de misszióba, missziói küldetésben vagy vele kapcsolatban, és lehet, hogy eltelik valamennyi idő és most már ő is tanítvány lesz, akkor már nem fog megvetni. Akkor már ő is örvendezni fog annak, hogy Jézus az én Uram.

A befejezésben a legkönnyebb dolog: az engedelmisség. Persze az nehéz, de ha Jézusra nézünk, akkor már könnyű, mert látjuk, hogy ő hogyan engedelmeskedett, és hogyan engedelmeskedhet a tanítvány az Úrnak. Itt nem a missziói küldetés teljesítéséről van szó még az engedelmisségben, hanem engedelmesek voltak, elmentek Galileába, és ezért megkapták a küldetést. Lehet, hogy mi szeretnénk mások megtérését, szeretnénk, hogy mások megismerjék az Úr Jézust, ezért szeretnénk nekik szólni az Úr Jézusról, beszélni nekik a szabadulásról, a megváltásról, de még mielőtt ezt a missziói küldetést teljesítenénk, arról beszél az ige: engedelmeskedj az Úrnak abban, amit előtte mond. Itt a tanítványoknak egyszerűen el kellett menni Galileába fel a hegyre és találkoztak Jézussal. Ez volt a kezdet, aztán kapták a parancsot.

Számunkra az engedelmesség, a tanítvány, aki engedelmes a Mesternek, az Úrnak, azt jelenti, hogy ma is, holnap is azt teszem, amit az Úr akar. Azok iránt is, azokkal kapcsolatban is, azok előtt is, akikhez majd lehet, hogy küld a misszióba vagy már tudom is, hogy küldött, és lehet, hogy már évek óta zajlik a misszió, mert mondjuk házastársam, családtagom, barátom, munkatársam vagy gyülekezeti tag, de a kezdet arra mutat, hogy engedelmeskedj az Úrnak abban, ami a feladatod. Akkor is, amikor lehet, hogy nem vagy missziói küldetésben úgymond. Bár éppen ez a missziói parancs mutatja, hogy az egész életünk mégis csak küldetés.

Péter az első levelében mondja a 3. részben, hogy van, amikor az asszonyok magaviselete által a hitetlen férjük még ige nélkül is megnyeretik, mert a csendes életét a feleségnek látva a keményszívű férj, aki nagyon elutasító, mert azért hitetlen, és egyszer csak megtér. És lehet, hogy még el se hangzott semmi ige, csak látta a társa életét. Csekélyke kezdet, hiszen nem is lehetett még beszélni semmit. Megtiltotta talán a férjem vagy a gyermekem vagy az unokám vagy a nagyszülőm, a szülőm, hogy egyáltalán beszéljek bármit is Jézusról. Lehet, hogy megtiltotta és nem lehet szólni, meg nem lehet azt se mondani, hogy majd imádkozom érted, mert annyira gyűlölök ezt az egész kérdést, de az engedelmes tanítvány tudja, hogy mit akar az Úr, és az adott szeretetkapcsolatokban egyszer csak Jézus így is munkálkodhat.

A heti téma folytatásában halljuk majd, hogy hogyan lehet majd engedelmeskedni a missziói parancsnak még gyakorlatiasabban. Most a bibliai szakasz igéje arról beszélt, hogy micsoda ajándék az Úrnak való engedelmesség tanítványként, és ez is része lesz annak, hogy lehet a kezdet nagyon csekélykének tűnő, de ha az Urat látjuk, akkor a kezdeteknél is látjuk a győztes, a feltámadott, dicsőséges Urat, akinek a tanítványai lehetünk. Lehet, hogy megvetettek, ha megyünk a misszióba, de az Urért megvetettek. És ezen keresztül is sokan, akik elveszettek, megismerhetik a Megváltót.

Milyennek látod a misszió Urát? Kinek tartod magadat? Mert ő azt mondja, az enyém vagy. És miben kell engedelmeskedned már ma este azok között, akikhez lehet, hogy misszióba küld majd az Úr vagy talán már küldött is?

Imádkozzunk!

Magasztalunk azért mennyei Atyánk, hogy az Úr Jézus is engedelmes volt neked elsőrenden, és köszönjük, hogy így váltott meg bennünket. Köszönjük, hogy ő nemcsak meghalt, hanem dicsőségesen feltámadt. Áldunk, Urunk, hogy ez az igaz. Köszönjük, hogy minden más hazugság. És kérünk téged arra, segíts nekünk a magunk helyén még mielőtt mennénk bárkihez is ezzel az örömhírrrel engedelmes tanítványként élni. Elsősorban a te dicsőségedre, Atyánk, és mások üdvösségéért. Hadd lehessünk mi is eszközeid, kérünk, akárhányan is vagyunk.

Ámen.